

Korsika

Ankomst 14/2 - afgang 20/2 - 2016

På vores forårstur havde vi talt om, at vi gerne ville se Napoleons fødeø og havde hjemmefra købt Politikens "turen går til Korsika". Lidt tilfældigt fandt vi ud af, at færgerne ikke går så hyppigt udenfor sæsonen, og vi tog Corsica Ferries fra Nice til Bastia, der er den korteste (5 timer) og billigste tur. Godt nok lovede vejrudsigten dårligt vejr på Korsika, men vi var tæt på Nice, og der var ikke meget at se. Det viste sig, at man ikke kan køre ind på terminalområdet før ca. 1½ time før afgang, og at det var temmelig besværligt at få købt billetten. De transporterer nok ikke mange AC til Korsika – og vi fandt ud af hvorfor! Ved at blive lastet som lastbil i stedet for AC skulle vi have haft strøm, så køleskabet kunne klare turen, men da vi skulle ombord, kunne vi kun få 380V – og det var i overkanten. Det gik nu udmærket, for køleskab og fryser var næsten fulde, og alt var koldt hhv. frosset, da vi kom frem til Bastia på Korsika lidt før kl. 20. Som billedet viser, forløb pakningen af færgen på en mærkelig vis.

Det var tørvejr og klart, men mørkt, da vi landede i Bastia, og vi kørte straks ud mod en plads, som var angivet i Camper Contacts app – blot for at se, at man ikke kunne komme ind hvis bilen var over 2.20 m, og det var det samme med et par andre P-pladser, som vi fandt. Jytte forsøgte at komme til at tale med en bilist på en parkeringsplads, for at spørge om råd, men han kørte bare videre. Så ringede vi til den eneste campingplads i nærheden, der var vinteråben, men der blev ikke svaret.

Jytte snakkede med nogle rare mennesker i en Pizzabar på hjul langs vejsiden, og vi var inde at se på de pladser, som de sagde, at vi måske kunne holde på, men de lå ved forladte bygninger, og vi synes ikke, at de var trygge.

Mens vi havde kørt langs kysten mod syd, havde vi set et hotel, hvor der var lys. Vi fandt telefonnummeret på Garmins oplysninger og ringede. Der var vinter lukket, men vi måtte gerne holde på deres parkeringsplads om natten, sagde den venlige ejer på flydende engelsk, så vi parkerede på første parket ud til havet.

Næste morgen, da vi var klar til afgang, stod Jytte på spring for at komme til at betale for overnatningen, for der stod et skilt ved indkørslen med 15€ pr. nat, men da Jytte fik fat i ejeren eller nok snarere dennes far, ville han ikke have noget for at vi havde parkeret der om natten. Flot gestus!

En spændende skulptur på campingpladsens strand

Derfra kørte vi ned mod den campingplads (N42°13'03,2" Ø09°33'11,4"), som var vinteråben, og kom dertil i øs-regn. Jytte var henne ved receptionen, og der var aldeles tomt og lukket. Måske var det bare middagshvilen, blev vi enige om, så vi spiste frokost, og så kom et par yngre damer og lukkede op, og vi blev ledt ind på en plads, hvor vi ikke sank i, selvom det pjask-regnede.

Pladsen viste sig at være fin med adgang direkte til stranden og vi lå under høje træer, der dryppede efter regnen. Jytte så at pladsen var en naturistplads – og at folk blev bedt om at tage tøj på i restauranten – men hun glemte at sige det til Lejf før dagen efter. Det var nu lige meget, for det var absolut for koldt til at strippe. Vi var i øvrigt de eneste gæster. Vi trængte til at få vasket tøj, men campingpladsens vaskemaskiner virkede ikke. Det var en meget rolig og OK plads, og da det stadig regnede, tog vi endnu en overnatning.

Efterhånden som vi kørte sydpå langs østkysten så vi konstant "autocampere forbudt" skilte eller bomme i 2,2m højde.

Vi fandt kun én by på østkysten, hvor der ikke var AC forbudt, det var i Solenzara, hvor der tvært imod var henvisninger langs hovedgaden til gratis parkering. Vi kørte ind for at se på det – var noget i tvivl om det var sikkert at bo helt ud til vandet med udsigt til skær,

Parkeringsplads i Solenzara
Gratis og uden autocamper forbudt

vand, ved en lidt øde byggeplads, der nok ville vække os tidligt. Jytte var lidt utryg, og vi flyttede tættere på nogle huse, og satte bilen under en lygtepæl (N41°51'24,9'' Ø009°24'01,6''). Mens vi sad og fik en øl, så vi, at der var et møntvaskeri, som havde åbent, og det havde en flink ejer, der holdt det åbent en ekstra time, så vi kunne blive færdige. Bagefter fandt vi en restaurant i hovedgaden, men maden var nu ikke noget at juble over.

Vi havde en fransk plads-guide fra 2012, og i den stod, at man kunne bruge faciliteter i Porto Vecchio. Efter et par forsøg på at komme ind i byen, parkerede vi i havneområdet, næsten lovligt, på en korttidsplads, for man skulle i hvert fald ikke have en AC med ind i centrum, og her gik alle gaderne igennem. Det var en sjov by på toppen af et bjerg, og der var ingen faciliteter, de lå i stedet for udenfor byen -og ejeren var ude at rejse.

Helt mod syd, i Bonifacio, fandt vi en plads (N41°23'19,2'' Ø009°10'06,9''), hvor der holdt en beboet fransk camper i forvejen, det var den første beboede AC vi så på øen, og vi overnattede der. Det var rare mennesker fra Normandiet, der var på tur med deres børn i ca. ½ år.

Det blæste godt, men vi ville gerne på havnerundfart næste dag, og se på grotter.

Næste morgen parkerede én de busser, der om natten havde holdt lige ved udkørslen, lige ved siden af os (30 cm!!), da den kom tilbage fra sin tur med skolebørnene. Den spærrede med fuldt overlæg for udsigten til havnen, der var nemlig masser af plads på parkeringspladsen.

Parkerings plads
Bonifacio

Men at udsigten blev spærret gjorde ikke så meget, for vi skulle op og se borgen – der viste sig at være en beboet by med masser af små, meget smalle! sjove gader og butikker, og med en lodret facade ned mod havet. Havnerundfarten var lukket på grund af blæst, så vi spiste frokost, sludrede med naboen, hvilede lidt, og pakkede derpå for at køre sydøstpå langs kysten for at opleve "Menhires" – Korsikansk Stonehedge.

Da vi var klar til afgang, begyndte der at komme en del personbiler og mænd, som samlede sig om camperen. De gjorde klar til at spille petanque.

Vi hilste på dem, og så kom en mand med en cerut og ville tale med Lejf, der sad i førersædet. Jytte forsøgte at forstå ham, og det viste sig, at han sagde at vi ikke måtte holde der, det var lidt mærkeligt at de kun kunne spille lige dér, hvor vi holdt, for pladsen var på størrelse med tre fodbold baner og tom, så der havde været plads nok til alle. Og i virkeligheden stod der et skilt, om at AC ikke måtte være der mellem 23

og 07, men nu var det midt om eftermiddagen. Jytte fik sagt, at vi var på vej afsted, og så kørte vi med hørmen af cerutten hængende i bilen og var godt sure på ham og på Korsika.

Lejf var klar til afgang mod Sardinien, men Jytte håbede på, at folk i det vestlige Korsika var rarere, og vi kørte ad N 196 mod nordvest. Kort efter kom vi til en rart udseende by, Pianottoli-Caldarellu, med en P-plads uden skilte (N41°29'29,7" Ø009°3'28,7") lige overfor redningsstationen, og den snupede vi for natten og handlede i det lokale supermarked tæt ved, hvor de havde nogle meget spændende lokale oste.

Efter en rolig nat, forsøgte Jytte at købe vand på tankstationen lige overfor P-pladsen, men blev henvist til en fontæne ved udkanten af byen – den stod og små-spyttede en eller anden slags vand. Korsikansk venlighed igen! Jytte forsøgte på en anden tank, som henviste os til at køre på campingplads og var helt ligeglade med, at de alle var vinterlukkede. Vi kørte videre for at finde de "Menhires", vi havde læst om.

Vi fandt afkørslen – og vejen, D48, blev smallere og smallere. Hmmm. Jytte stoppede en bil, der kørte den modsatte vej, og en MEGET rar!!! Korsikansk mand fortalte at vi godt kunne køre derud med camperen, men kun ad én af 2 mulige veje. Bagefter standsede han os igen og fortalte nøje ved at tegne i sandet, hvordan vi skulle bære os ad, så vi ikke risikerede at komme derop, hvor der ikke var plads til os.

Der var en herlig plads, hvor vi kunne sætte bilen i skyggen, nu var det nemlig blevet godt vejr. Det var spændende at opleve "Menhires" i flere grupper. De var sparsomt skiltet og vi fik en god gåtur ud af det i den korsikanske markis, hvor vi så tegn på at der levede masser af vildsvin, men dyrene selv, mødte vi ikke.

Vi kørte tilbage til hovedvejen fortsatte op mod vestkysten, og kom igennem en nydelig lille by, Propriano, og vinkede tilbage til de folk, der vinkede til os. Jo, der var bedre her på vestkysten – troede vi – for så stod der pludselig midt på vejen skilte med al indkørsel forbudt – men kun for autocampere. Vi måtte simpelthen ikke køre ad vejen langs vestkysten!

Så havde vi fået nok af Korsika! Vi var enige om, at korsikanerne helst ville være fri for AC-turister, at vil straks tog færgen til Sardinien og at vi aldrig ville komme til Korsika igen!

På færgen fra Korsika til Sardinien, talte vi med et canadisk par, der var på motorcykel tur i Europa. De havde været på Korsika i tre dage, så havde de fået nok. De syntes, at korsikanerne var et uvenligt folkefærd, og det var vi ikke uenige med dem i. Dog havde vi som nævnt mødt flere rare mennesker – men de uvenlige og afvisende gav os et meget dårligt indtryk af øens befolkning.

Vi kan på det varmeste anbefale at køre langt uden om Korsika!

Til gengæld var det som at komme i Himlen, da vi landede på Sardinien. Her var åbne arme! Det skriver vi om i et senere nummer!

0006 - Jytte og Lejf